

מסכת מועד קטן דף יב.

- **שמואל - הנותן לנכרים המקבלים מלאכה מישראל לעשותה בקבלנות, בתוך התחום, אסור שמא יחשדו הרואים שישראל שכרם בשבת עצמה, חוץ לתחום, מותר שלא יבואו לידי חשד.**
- **רב פפא -** אפילו חוץ לתחום אסור אם יש עיר אחרת של יהודים בתוך התחום של אותה העיר של הנכרים.
- **רב מרשיה -** אפילו חוץ לתחום אינה מותרת אלא בשבתות וימים טובים, אבל בחוה"מ שאין איסור של חוץ לתחום ואנשים הולכים לשם, אסור שמא יחשדו הרואים ששכרם בחוה"מ עצמו.
- **מר זוטרא בריה דרב נחמן** בנו ליה אפדנא בקבלנות חוץ לתחום בשבת,
- **איכלא רב ספרא ורב הונא בר חיננא** ולא נכנסו אל מר זוטרא,
- **ואיכא דאמרי דמר זוטרא עצמו** לא נכנס בו כל ימיו.
- **קושית הגמ' -** אמאי לא נכנסו, הא אמר שמואל חוץ לתחום, מותר?
- **תירוץ -** 1. אדם חשוב שאני.
2. היה נותן להם תבן למלאכה, ולכן אינה קבלנות גמורה, ואסור בשבת.
- **רב חמא** התיר למסדרי שלחנות דבי ריש גלותא, שאם נשבר שלחן מותר לתקנו, משום שאינו מקבלין שכר אלא ריוח בעלמא של סעודתם שאוכלים עם אנשי בית ריש גלותא.
- **תנו רבנן**
- **מותר** לתת מלאכה בקבלנות לנכרים בחוה"מ על מנת לעשותה לאחר המועד,
- אבל **אסור** לתת מלאכה לעשותה במועד.
- **זה הכלל,** כל שהוא עצמו מותר לעשות בחוה"מ, **מותר** לתת לנכרי לעשות בעבורו, וכל שהוא עצמו אסור לעשות בחול המועד, **אסור** לתת לנכרי לעשות בעבורו.
- **תניא אידיך** **מותר** לתת מלאכה בקבלנות לנכרים בחוה"מ על מנת לעשותה לאחר המועד, **ובלבד** שלא ימדוד ושלא ישקול ושלא ימנה כדרך שהוא עושה בחול.

מסכת מועד קטן דף יב.

• **תנו רבנן** **אין מרביעין בהמה בחוה"מ** (משום דעביד מלאכה ואינו דבר האבד),
 כיוצא בו אין מרביעין בבכור ולא בפסולי המוקדשין (דקעביד ביה מלאכה, וכתוב לא תעבוד בבכור שורד).

• **תניא אידך** **אין מרביעין בהמה בחוה"מ**,
רבי יהודה אומר, חמורה שתבעה, מרביעין עליה זכר בשביל שלא תצטנן (ושוב קשה לזווגה),
ושאר כל בהמות (שאין מצוי בהם נזק של צינון), מכניסין אותן לדיר שיש בו גם זכרים, (והם ירבעו מעצמן).

תנו רבנן

- **אין מכניסין** בהמה לשדה כדי שיוציאו זבל ומזבלין השדה, לא בשבתות ולא בימים טובים ולא בחוה"מ,
 ואם באו מאליהן, מותר.
- ואע"פ שבאו מעצמם, **אין מסייעין הבהמה לבא בשדה**, וכן אם נכרים באו עם בהמותן לזבלו, אין מסעיין להם להסיען ממקום למקום כדי שתזבל כל השדה, ואין מוסרין להם שומר את צאנם, כדי שישארו בשדהו.
- ואם היה שכיר שבת (שבוע) או שכיר חדש או שכיר שנה או שכיר שבוע (שבע שנות שמיטה), מסעיין אותן ומוסרין אולתם שומר לשמור את השדה בחוה"מ.
- **רבי אומר**, אם רוצה אדם אחר לסייע אותו שכיר שבת וכו', בשבת עושה בשביל הכרת הטוב בלבד ולא בשכר, ביום טוב בשביל מזונות, ובחוה"מ יכול לסייע בשביל מעות ממש.

משנה

- **וכן מי שהיה יינו בתוך הבור** (כלי שהיין נופל בו מן הגת) ואירעו אבל או אונס או שהטעוהו, זולף וגומר כדרכו, דברי ר' יוסי,
- ר' יהודה אומר, עושה לו לימודים (נסרים) בשביל שלא יחמיץ.

גמרא

- **וצריכא** לממיר בתרוייהו, בשני בבי דמתניתין של זיתים ויין,
- **דאי תני בזיתים**, בההיא קאמר ר' יוסי שעושה כדרכו, משום יש הפסד מרובה אם מתקלקל, מתוך שמחירו יקר, אבל ביין שאין הפסדו מרובה, שמחירו אינו יקר כשל שמן, אימא מודי ליה לר' יהודה שאסור לגוף כדרכו,
- ואי תני ביין, ה"א בההיא קאמר ר' יהודה שאין לגוף כדרכו כיון שאינו יקר כמו שמן, אבל בזיתים שהשמן מחירו יקר מיין, אימא מודי ליה לר' יוסי שמותר לגוף כדרכו.

מסכת מועד קטן דף יב.

- רבי יצחק בר אבא - מאן דתנא שצריך שינוי במועד, זה שלא כדברי ר' יוסי דאמר גומר כדרכו ואינו צריך שינוי.
- רב יוסף - הלכה כר' יוסי.
- בעו מינה מרב נחמן בר יצחק מהו לגוף חבית של שֶכָר בחוה"מ?
- אמר להו שמותר, דהא סיני (רב יוסף) אמר הלכה כר' יוסי,
- ולא תימא שדוקא ביין אמר ר' יוסי, כיון דיש הפסד מרובה,
- דהא בשכר נמי יש הפסד, וכמו שאמר אביי אמרה לי אם, שכר בחבית בת ששה סאין המוגפת במגופה יותר טוב משכר בת שמונה סאין שאינה מוגפת.
- רב חמא בר גוריא אמר רב - הלכות מועד כהלכות כותים בהלכה,
- שהן עקורות, כאשה עקרה שאין לאדם ממנה פרי אלא גופה,
- וכמו שבכותים היכא דאחזיק אחזיק, והיכא דלא אחזיק, לא אחזיק, ואין למדין זו מזו,
- כן בהלכות חוה"מ, אין למדות זו מזו,
- וכמו שראינן בשמואל ורב דימי מנהרדעא:

מאי טעמא?	אבל אסור לזפת... בחוה"מ	מותר לזפת... בחוה"מ	שמואל
שחושש לטירחה, ויש טירחה מרובה בחבית.	חבית שהיא גדולה יותר	כד קטן	
שחושש להפסד, ואין הפסד מרובה בכד קטן.	כד קטן	חבית שהיא גדולה יותר	רב דימי מנהרדעא